

Oteto mraku darovano svjetlosti

Medij kojim se Magzan bavi kako profesionalno tako i vođen strašću odraz je njegovih odrednica naspram života, bolje rečeno preslik je ritma njegovih životnih mijena. Kao autodidakt, on je u formativnim godinama od strane života otet iz jedne životne sredine, te je jednostavno katapultiran u novo, nepoznato okružje jezika koji razumije, ali sredine koju ne poznaje.

Biti napola stranac u gradu koji istovremeno može biti i ljubavnik i ubojica nadahnjujuće je samo za odabrane, samo za one koji to stanje kreativnog limba mogu kanalizirati u neki oblik traga u prostoru i vremenu. Magzan u svojim *radovima iz strasti* koji nastaju u pauzama reporterskih fotografskih narudžbi, radi upravo to – otima mrak svjetlosti i svjetlost mraku. Strpljivo i prepušten struji sudbine on dočekuje motive i trenutke u kojima svoje stanje i ritam bitka može sažeti u fotografiju kojom otvara nove dimenzije u svijesti onoga koji gleda.

Objektiv i bilježenje motiva samo su produženje njegova *ubadajućeg oka* i znatiželje kojom istražuje mogućnosti ostavljanja traga u vremenu kako bi se sam lakše snašao i postavio naspram istoga. Tako određen, poput stranca koji dolazi u donekle mu poznat kraj, Magzan kroz fotografije naknadno doživljava iskustva i osobe koje je ili propustio ili nije nikada prije doživio, te radi toga u njima traži i pronalazi samu srž. On tako kroz fotografiju omogućuje sebi ono nužno kako bi što uspješnije preživio u novoj sredini, kako bi u kratkom roku što dublje i intezivnije prodro u motive pred objektivom. Portret Vladimira Dodiga Trokuta kao jednoga od zagrebačkih pitoresknih likova, urbanog šamana i korifeja trivijalne mistike, Magzan jednostavno otima crnilu i izvlači u svjetlost gdje sama forma poprima značenje dovoljne izražajnosti da i neupućenom bude jasno da *tu nečega ima*.

Ugođaj koji na njegovim radovima ostaje zabilježen onaj je isti koji i on nosi u sebi i predstavlja posebnu vrstu gladi za *zgnusnutim dokumentiranjem* stvarnosti ne bi li se u što kraćem roku, što intezivnije uhvatilo i osjetilo što više. Reportersko iskustvo kojim vješto barata nadogradnja je na njegovo umjetničko oko koje, iako sirovo i grubo, lako pronalazi i u popularnim motivima novu priču. Svjetlost koja olovkom pixela ostavlja traga na fotografiji, ili crnina i mrak koji nadograđuje motiv, toliko su pojednostavljeni da i ljudsko lice postaje apstraktan trag svjetlosti koji tek u odjecima oka dobiva značenje. Magzan tako u nekim svojim radovima prolazi čitav svoj spoznajni put od *izgubljenog u prijevodu do pronađenog u značenju* i gledatelju nudi identičnu putanju doživljaja koja kroz izuzetno zanatsko baratanje tehnikom lako pronalazi svoj put - put prihvaćanja. Jer prihvaćanje je u načelu ono za čime mi, bili fotografi, stolari ili intelektualci, neprestano žudimo.

Emil Matešić

hi:

KULTURNO
INFORMATIVNI
CENTAR

KROZ UŠICU IGLE

magzan

05.05.2015. utorak 19.30h

